

Halottak napján

A halottakra emlékezünk, szeretteinkre. Fájó szívvel, könnyes szemmel. Virágot helyezünk sírhantjainkra. A temetőben és a város utcáin, terein. Mert az idei november elsején nemcsak a temetőben, hanem a város romos kőtömbjei között is leróhatjuk kegyeletünket.

Régi és új halottakra emlékezünk. Azokra, akiket a természet kérlelhetetlen törvénye ragadott el az élők sorából és azokra, akik az évtizedes gyilkos önkény hősies leverésének dicső napjaiban a legtöbbet, életüket áldozták a magyar haza, a magyar nép függetlenségéért, szabadságáért.

Am az emlékezés közben, a kegyelet szavainak formálása közben akaratlanul is elragadja a tollat az indulat. A rapszodikusán feltörő gondolatok egyetlen súlyos kérdésbe ferkollanak: miért kellett magyaroknak, igaz hazafiaknak, fiataloknak és öregeknek, férfiaknak és nőknek vérüket hullajtaniuk az elmúlt hősi és tragikus napokban?

A választ ismerjük. Mégis ezt kérdezzük. Mégis ezt kérdezik a hitvestársak és a gyermekek, az édesanyák és az édesapák, a testvérek és a barátok. Legyen ezért a válasz is egyetlen mondat: a hősi halottaknak kijáró tisztelést, kegyeletet ezen a napon nem mecskellhatjuk be becsstelen és megvetett nevek és gyalázatos törekvések felsorolásával. Ismerjük a választ. Szavak nélkül is vádol egy évtized története.

S most, amikor a régi és a friss sírhantokon elhelyezzük a kegyelet virágait, igaz hittel valljuk: van feltámadás. A halottak dicsőségén egy nemzet támad fel poraiból.

Az idei halottak napja a győzelem piros-fehér-zöld színével és a gyász fekete lobogójával dicső októberünk hősi halottaié. A fiataloké, a munkásoké, a katonáké, akik ott harcoltak az utcákon, a lakatanyákban, a Nép'igetben, a hidak körül és életüket adták a legszentebb ügyért. A magyar katona becsületét ők állították helyre, őket illeti a temetés katonai gyászpompája.

Örök dicsőség azoknak, akik életüket áldozták Magyarország függetlenségéért, szabadságáért.